

Írta: Pócs Szilvia

ENYÉM A JÓVÓ²⁴

Ez az írás egy pályázatra készült. Nevelőszülőknél felnőtt fiatal nő a szerzője. Nagyon ritkán kapunk olyan írást, amelyből szakemberként, szülőként megérthetünk valamit abból, hogyan is gondolkodnak, éreznek azok a gyerekek, akik sokféle intézmény és szakember segítségével – sokszor ellenére – nőnek fel, kezdik el önálló életüket. A történet vidámnak tűnő befejezése ellenére is nagyon szomorú és árulkodó látletele – egy bizonyosan létező metszete – a jelenlegi gyermekvédelmi rendszernek is. Érdeemes elgondolkodni azon, amiről alig, vagy egyáltalában nem beszél. Nem sokat tudunk meg a vér szerinti családról, a nevelőcsaládokról és az iskoláról sem, de az itt olvasható apró jelzések mindannyiunknak fájdalmasan ismerősek és nagy részben elkerülhetők lennének. Minden fájdalmat és nehézséget nem tudunk megelőzni, de a mainál jóval eredményesebben és emberségesebben is segíthetők lennének azok a gyerekek, akiket rajtunk kívül nem véd meg senki, kérdés tehát, hogy mi megvédjük-e őket és jól tesszük-e azt, amit teszünk. (A szerk.)

Kellemetlen hangra ébredek, még nem akarom kinyitni két szemem. De megérezem arcomon a napfény meleg illatát és átjárja a boldogság minden egyes porcikám. Lassan kinyitnám a szemem, de ekkor egy kis félelem suhan át testemen, amitől megborzongok. Minél jobban próbálom szépnek látni a világot, ez annál jobban nem megy. És ekkor csalódottan veszem tudomásul, hogy az álom elillant már régen. Hiszen már reggel van, és ekkor hirtelen eszembe jut a tegnap este, amikor már megint a nevelőmamámmal veszekedtem, ami egy jó ideje nem újdonság.

Véget ért az este, ami nekem mindig többet jelentett, mint másnak. Ez az időszak volt számomra az ábrándozás ideje. Elképzeltem magamnak egy ideális férfit, aki szeretet, és mindenkinél jobban akar. Nem nézi, hogy milyen csúnya vagyok, csak nagyon erősen szorít, és ha egy kicsit bátrabb vagyok, akkor már a gyermekeinket is látom. De ez ritka, főleg amióta azt mondta a nőgyógyászom, hogy komolyan el kell beszélgessem velem. A vizsgálat eredményei alapján sajnos nem lehet gyermekem.

- Akkor apáca leszek. – vágtam rá, nem akartam kimutatni, mit is érzek.

Valahogy nem akarok és nem is tudok tizenhat évesen szembe nézni a dolgokkal. Egy igazi gyermek lelki világával figyelem a körülöttem lévő dolgokat, és meg vagyok elégedve a kis plátói szerelmeimmel.

Ekkor egy hangra lettem figyelmes és a következő pillanatban már a Mamát látom a fejem fölött nem éppen mosolygós kifejezéssel az arcán.

- A kisasszony nem akar felébredni a mai napon? Szerinted kinek csipog az óra? Már két perce szól, nekem kell bejönnöm keltegetni?

- Jó reggelt! – mondom tettetett jó kedvvel – Máris kelek és beágyazok.

- Ha a boltból visszajöttél volna, már akkor is késésben lennél!

Szó szót követett, majd a következő pillanatban hatalmas pofonok gazdajaként elmondtam a véleményem, hogy tudok mindent, minket csak azért hozott el nyolc évvel ezelőtt az intézetből, mert sok pénzt kapott az öt gyermekért!

²⁴ Az írást némileg stilizáltuk, de semmilyen módon nem változtattunk a tartalmán és a mondanivalóján (a szerk.)

A következő órákat, napokat senkinek nem kívánom, nemcsak azért, mert úgy kikaptam, hogy le sem tagadhattam a nyomokat, hanem azért, mert olyan teljes lelki terrorban volt részem, amit – akkor – úgy éreztem, nem fogok tudni túlélni. A pont az i-re akkor került fel, amikor egy dobozt dobott elém, hogy akkor pakoljak, ami belefér, azt elvihetem.

Sikerült összeszedni a legszemélyesebb emlékeimet, mint egy varázsló próbáltam beletenni azokat a kicsiny dobozkába, de ez nem sikerült. Ez nagy törést okozott, amit szemmel láthatóan a mamám nagyon élvezett.

Pár óra múlva, mint egy érzéketlen robotot beszállított Pomázra a papám kishúgommal együtt. Ez a vége, mi lesz ezután? – teszem fel a kérdéseket, de a válasz várat magára, amit sértésként élek meg. Mi történt, hogy tud így megváltozni egy élet egy veszekedés során? Milyen érzelmek voltak ezek, ha így meg tudnak szünni? Most mi lesz?

Ahogy peregnék a gondolataim, és teszem fel a kérdéseket, már a kocsiba szállunk be és irány az ismeretlen, amiről még nem hallottam semmi jót.

Nem túl biztató kilátások! Bárcsak álom lenne! – próbálok beszélgetni továbbra is a nevelőpapámmal, bár fogalmam sincs, hogy ezek után mit is mondok neki, és valahol a lelkem legmélyén nagyon hálás voltam a kínos csöndért.

Kishúgom sírdogál, majd egyszer csak rám hajtja a fejét, és menekülve a fájdalomtól mély álomba zuhan. Álmában görcsösen szorít, néha-néha felszipog, majd csodálkozva ébred immáron az intézet csúf, vészjóslóan magas falai között. Nevelőpapámmal a búcsúzás olyan gyors, hogy szinte fel sem fogom azt a pár szót, amit elmond.

Átfut az agyamon az a sok emlék, amik most már olyan nagyon messzinek tűnnek. Nagyon sokat megtett értünk! Nagyon sok szeretetet kaptunk tőle, sőt még faházat is készített nekünk, ahol esőben is tudtunk játszani! Ilyen ajándékot csak igazi mély szeretetből készít egy apuka! Legyen az vérszerinti vagy sem!

Próbálok könnyeimet lenyelve emlékezni az otthonomra. Elkezdek mosolyogni, mert eszembe jut, hogy hozott nekem egy-két rossz tévét, magnót, amit apró darabokra szétszedhettem, hiszen én voltam a „szerelő”. Amikor egy lemezjátszót szedtem szét, ami a babaházban volt, azt nem köszönte meg. Utólag derült ki, hogy még jó lett volna, ha én nem nyúlok hozzá. A sírást visszafojtva próbálok meg erőt és bátorságot önteni magamba. Legszívesebben odamennék apuhoz szorosán átölelve, elmondanám neki:

- Nagyon szeretem és köszönök mindent! Ne haragudjon rám!

Bárcsak vissza tudnám pörgetni az idő kerekét, én nem akartam senkit megbántani! De nem tudok semmit elmondani, mert attól félek, hogy nem engedné végig mondani. Azt hiszem jobban rettegek az elutasítástól és attól, hogy ellök magától! Azt soha nem heverném ki, inkább nem kockáztatok, túl sebezhető vagyok és félek az újabb fájdalomtól!

Pár perccel később már tudom, el kellett volna mondanom neki, de ekkora már elment és én már nem tudtam elmondani, amit szerettem volna. Ezt hibának könyvelem el, és próbálok túl lépni ezen, hiszen most a húgomnak szüksége van rám, ehhez pedig sok erő kell.

Miután rájöttem, nem szabad emlékezni, erőt vettem magamon és megpróbáltam figyelni arra, amit a nevelő tanárnő mondott, és merre vezetett minket ebben a hatalmas épületben. Bevezetett egy szobába, ami nagyon kicsinek tűnik ennyi embernek. De ez a nevelőknek nem okozott gondot, én pedig először úgy gondoltam, hogy jobb lesz befogni a számat. Kaptunk egy-egy ágyat és egy kis szekrényt, ami az amúgy kevés holminknak is kevésnek bizonyult. De megoldottuk a problémát.

Miután leültem az ágyra, nagyon árvának éreztem magam, próbáltam valami másra gondolni, de ez nem nagyon működött. Nem tudtam feldolgozni a történeteket, ezért képletesen egy kis süllyesztőbe ömlesztettem mindent, ami minden levegővételtkor

különleges fájdalmat okozott, de így képsévé váltam a dolgok átlátására. A megoldásokon gondolkodtam, csak azon járt az eszem, hogy minél előbb ki kell innen jutnunk.

Arról, hogy, milyen ez a hely, sokaknak fogalma sincs, majd egy idegen szemével próbáltam magamban elfogadni, miszerint nem is olyan rossz, csak meg kell látnom a szépet. Hiszen ez csak átmeneti helyzet!

Kishúgom ismételt elszunyókált mellettem az ágyon. Jó volt nézni, ahogy már sokkal nyugodtabban aludt, és már nem is szorított annyira, inkább már csak kapaszkodásnak tűnt.

Rossz érzés fogott el, amikor rádöbbsentem, hogy alig szólt egy pár szót, amióta így elveszítettük a családukat. De csak abban reménykedtem, hogy, miután felébred, ismét olyan lesz, mint régen. Bár ez csak hiú ábránd volt, mert már soha semmi nem lesz olyan, mint tegnap volt vagy egy évvel ezelőtt! Hova tudunk innen elmenni, minél gyorsabban, töprengtem hangosan.

Körbenéztem, a szoba nem lehetett nagyobb harminc négyzetméternél. Hat emeletes ágy volt a falak mentén elhelyezve és mellettük egy-egy kisszekrény. A szabad mozgási terület nagyon kevés, de a lányok azt mondták, hogy csak este vannak itt. Eszembe jut a beszélgetés.

- Amennyit csak lehet, kint vagyunk a városban. – mondta egy szőke szerintem túlfestett lány. Ha okos vagy, te is így teszel! – fűzte hozzá egy túlsúlyos, aki szemmel láthatóan elégedetten vigyorgott ki a szendvicse mögül, amit már vagy tíz perce majszolt.

- Én inkább a húgommal maradnék. – mondtam kissé elcsukló hangon.

- Szűz vagy mi? -fordult felém egy másik lány.

- Igen, talán baj? – és ezt nagyon cikinek éreztem előttük, bár büszke is voltam magamra, hogy nem vagyok egy olyan könnyűvérű, aki füvel, fával együtt van.

- Hát ezzel a fejjel, – szólt oda egy barna hajú lány – na gyertek, hagyjuk a kis szűzike! Elöl deszka, hátul léc! Miért ide kellett rakni? Tök unalmas csaj! Na gyertek, várnak a srácok!

Ezzel elvonultak, és én nem is bántam. Sajnos nem sok ember jutott eszembe, aki innen ki tud vinni minket nagyon hamar.

Pár perc merengés után kicsapódott az ajtó, és feltűnt hat igen erős fizikumú fiú. Nagyon megijedtem, és valami rossz érzés kerített hatalmába. Körém álltak, és a következő pillanatban már vittek is ki a szobából. Nem mondtak semmit, csak vittek. Szóltam, hogy tegyenek le, mire az egyik megfenyegetett.

- Vagy csendben maradsz, és akkor nem fog fájni, de meg is kínozzhatunk, amibe belegebedsz!

Nagyon megrémültem és sikítottam, ahogyan csak a torkomon kifért. Próbálták befogni a számat, de én mindes egyes alkalommal beleharaptam a kézbe, amelyik kísérletezett.

Végül az egyikük azt mondta:

- Úgyse hallja senki! A szűzike még nem tudja, hogy itt mi vagyunk a főnökök!

- Hiszen új a kicsi! – mondta gúnyos mosollyal egy kis nyurga srác.

A keskeny folyosón haladva nem tudtam, mire számítsak, az egyetlen reményem továbbra is vérfagyasztó sikításom volt. A sors iróniája, futott át az agyamon, hogy általánosban én voltam a lehangosabb sikító. De ez rajtam most nem segít!

A folyosóról hirtelen egy dohos, rendetlen szobában találtam magam. A fény nagyon gyér, csak éppen, hogy kivettem az árnyékokat. Egy asztalra kerültem, és erős szorításokat éreztem a karomon, később a lábaimnál. Valami sorrendről beszéltek, már annyira remegtem, hogy a mozdulattól, ami tőlem függetlenül úrrá válik testemen, ütésként érezkeltem minden egyes porcikámon.

Odaállt elé az egyik, talán a főnökük, felhúzta a szoknyám. A vér hirtelen kiszaladt a testemből, az ájulás kerülgetett, úgy éreztem, hogy már nincs erőm, de a sikítást képtelen voltam abbahagyni. Vértárgyászó segélykérés ez a nagy falak között, amiket úgy éreztem, mintha rám dőlnének. Már szinte lepörgött előttem az életem. Csak nem értettem, mit követtem el, hogy Isten most nem figyel rám?

- Nagyobb dolgokkal van most elfoglalva! – válaszol nevetve az egyik fiú.

De ekkor, mint egy megmentő lépett be az ajtón az Igazgató úr. Kiszabadított a rettegés hatalmából! A tekintete megnyugtatóan hatott rám, tudtam, megmenekültem, de még nem tudtam felfogni! Csak azt tudtam mondani, köszönöm!

Aztán minden fekete homályá vált előttem.

Mikor már kezdtem magamhoz térni, a szobámban voltam és ott volt mellettem a húgom, aki könnyes szemmel kérdezte valakitől.

- Mikor ébred fel?

- Most már nem sokára! – válaszolta neki egy férfihang.

Már majdnem teljesen jól voltam, de egy kis idő még kellett nekem a biztonság kedvéért. Még órákon át nem tudtam a lábamra állni, és megszólalni is csak igen nehezen, de amikor végre már kezdtem észhez térni, eszembe jutott, hogy mi is történt, csak annyit tudtam mondani, hogy

- Innen el akarok menni! Most! A húgommal együtt!

Azt nem tudom, hogy mit kaptak a fiúk, de nem is érdekelt! Én megmenekültem, számomra ez volt a lényeg! Én el akartam felejteni azokat a pillanatokat, amit úgy érzek, sikerülni is fog!

Aztán egy telefon a megfelelő embernek és utána már ismételtén pakolhattuk össze a holminkat!

- Újra lesz otthonunk!

Boldog voltam, mert megérkezett az új Nevelőmamám, és már alig vártam, hogy újra a kapun kívül tudhassam magunkat, ezúttal biztonságban! Soha nem gondoltam volna, hogy eljutok egyszer odáig, amikor az utca adja meg számomra a biztonság érzését! Furcsa érzés volt, de már szabad voltam!

Pár órán belül már haladtunk új mamánkkal, Kati nénivel egy otthon felé, amiről csak remélhettük, hogy jobb, szebb és meggyőzőbb lesz, mint az előbbi volt, ami bár csak fél napig volt az úgy nevezett otthonunk!

Egész úton hazafelé beszélgettünk Kati nénivel. Kishugi megint elaludt, át akarja pihenni hatalmas fájdalmát, hogy így eldobta őt az ő anyukája! Mindig is ő volt a kis kedvenc és nem érti, mi is történik velünk. Ha én befogtam volna a számat, akkor még lenne családjá és nekem is!

- Ne tedd ezt magaddal! Ez már nagyon régen érett és csak kifogás volt a viselkedésed. – mondta Kati mami, nyugtató hangon.

- De ezt a húgomnak hogy fogom elmondani?

- Adj magatoknak egy kis időt! Ez a legjobb gyógyszer!

- Nem lenne jó, ha most elmondanám neki! Össze van törve! Még csak tizenegy éves.

- E. hogyan fogadta az elszakadást?

- Amikor veszekedtem anyával, akkor mellette állt. Elkezdett árulkodni, de végül is összezavarodott és csak nézte a számára értetlen történéseket. Még mindig nem tudom felfogni! Pedig a legjobb nevelőszülőnek tartotta magát!

- Nem szabad elítélni! Mindig meg kell bocsátani, hidd el, utána neked lesz jobb!

- Most még nem megy!

- Adj időt magatoknak!

Még sok mindenről beszélgettünk volna, de már meg is érkezünk. A bemutatkozások után megmutatták a szobánkat és egy gyors fürdés után aludni mentünk. Az esti imámban köszönetet mondtam, amiért a kellő időbe rám néztél, és segítséget küldtél, én nem tudom elégszer meghálálni, nagyon szépen köszönöm, Uram! Nagyon aggódom a húgomért, és szeretnék megkérni, hogy neki is segíts! Sok erőt és szeretni tudást kérek, Istenem!

Miután befejeztem az esti imát és lehajtottam fejem, már alszom is.

Másnap reggel a napfény meleg illata keltett fel, és ez olyan elégedettséggel töltött el, hogy már képes voltam élvezni az életet! Mennyire meg tud változni egy élet, de egyszerűen csak a szépet tudom látni és ez nagyon boldoggá tesz.

Hétfő reggel van, és éppen dolgozni mentem, szinte leírhatatlan nagy szeretetet éreztem magamban! Az egész világot át tudtam volna ölelni! A fejhallgatóban nagy hangerővel kedvenc kazettámat hallgattam és gyönyörködve figyeltem a napot.

A beilleszkedés könnyen ment az új családomba. Azóta hónapok teltek el és nem foglalkozva a történetekkel, csak előre tekintve éltem napjaimat. Volt egy csodás munkahelyem, egy nevelőotthonban voltam dadus. Volt időm felejteni, csak bátorságom nem volt feldolgozni a múltat.

Ezzel ellentétben rengeteget játszottam a gyerekekkel, tízen voltak a csoportomban és a legidősebb is épp, hogy három éves. Éreztem, hogy szükségük van rám, a szeretetemre, amit egy intézetben nevelkedő gyermek nem kaphat meg! Még nem tudják, milyen lehetne a természetes élet, szülők közt, csak azt látják, hogy a gyerekek, akik elmennek az intézet előtt szerető szüleik kíséretében, nincsenek bezárva sehová.

- Mi miért nem vagyunk olyan gyerekek? – fordult egyszer felém egy nagyobb fiú. Nem tudtam, mit válaszoljak, csak átöleltem.

- Ha egy kicsit nagyobb leszel, akkor el tudom mesélni a történetedet. De most kérlek, annyit jegyezz meg és ti is – fordultam a körülöttem üldögélő gyerekekhez – nagyon okosak, szépek vagytok és ugyanolyan gyerekek, mint azok, akik nem itt laknak. Csak rátok most én vigyázok a szüléitek helyett. És ettől én boldog vagyok, mert nagyon szeretlek benneteket!

- Engem is? – kérdezte a legelevenebb kisfiú a csoportomból.

- Igen téged is! Mindenkit!

- És kit a legjobban? – hangzott a következő kérdés.

- Mindenkit egyformán nagyon szeretek!

- Akkor egy kicsit odabújhatok Szilvi néni ölébe?

- Hát persze!

- Én is! Én is!

- Mindenki sorra kerül! Csak óvatosan, még a végén felborulunk!

- Akkor jól beveri Szilvi néni is a fejét, mint én tegnap.

Erre nagy kacagásba törtek ki a gyerekek.

A délutáni órákban, amíg ők aludtak, átgondolva a történeteket, úgy éreztem, hogy igazán befogadtak, és ez elégedettséggel töltött el!

Voltak olyan gyerekek is, akik anyunak szólítottak, amitől boldogságot érzek a szívemben, de félek, mi lesz később. Tudtam jól, hogy nemsokára lejár a szerződés és szeptemberben nekem ismét kezdődik az iskola.

Fájt a tudat, hogy itt kell hagynom őket. Esténként nagyon fájdalmas a búcsú, mert míg én haza mehetek, ők itt maradnak a nagy falak között. Láttam rajtuk, nem tudják, hogy milyen rosszság miatt vannak itt az intézetben. Így amikor csak tehettem, bent aludtam a szobájukban, és este hosszasan meséltem nekik. Mindenkinek esti puszit, adtam egy nagy, meleg öleléssel! Így próbáltam meg valami olyat pótolni, amiről igazán nekem sincs sok fogalmam.

Sajnos én sem tudom, mit jelent igazi szülőkkel felnevelkedni. De a szeretni tudás szerencsére nem is ettől függ! Én úgy éreztem, a „gyermekeim” a leghálásabbak, érzik a szeretetemet, és azt viszonzják is. Nagy szükségem volt minden egyes mosolyra, ez teszi igazán elviselhetőbbé ezt a néha zord életet! Valamennyire feledtetik a velem történeteket, nagyon jó társaság a gyermekeké! Őszinték, és igazi érzelmeket adnak, nem valami mesterkélteket, amit a legtöbb felnőttben látnak. Azt sajnós majd később tanulják meg úgy, hogy szinte észre sem veszik. Csak, mint fegyvert használják a nagyvilágban, védekező burokként. Így is védve magukat a fájdalomtól.

Miután már több mint egy hete nem láttak otthon, Mami betelefonált, hogy most már jöjjenek haza.

- Ha nem pihensz, beteg leszel! Tudom, hogy hosszú az út naponta kétszer Pestlőrinc és Érd között. De kétnaponta igazán pihened kéne. Jövő héten már augusztus, és te még egy napot sem pihentél! Ne feledd, szeptemberben már iskola! Ma este kérlek, gyere haza, és holnapután pedig elmész nyaralni Csopakra. Remélem, hogy okos vagy és belátod, igazam van.

- Jó, akkor ma este otthon vagyok, Mami! És ne haragudj, amiért nem mentem haza, csak...

- Nem tudsz elszakadni a gyerekektől. Én értem, de te miattad kérem, hogy gyere haza.

Elbúcsúztam a gyerekektől és a szívem majd megszakadt a kis könnyecsképektől, amit én okoztam nekik. Annyira féltettem őket, még egy nehézség, mintha nem lenne így is túl sok a kismanóknak.

Elmondtam, hogy nagyon szeretem őket., de most már muszáj hazamennem! Ha nem megyek, akkor nagyon fáradt leszek! És aki fáradt, nem alszik eleget, azt megtámadják a bacilusok, nagyon beteg lesz! Még az ágyból sem jöhet ki! Könnyes szemmel, de nagy lelkesedéssel felelték, hogy ezt nem akarják.

Nagyon nehéz szívvel jöttem el, de megmondtam, amint tudom, meglátogatom őket. Ennek nagyon örültek és meg is nyugtatta kis lelküket, hiszen nem örökre szolt ez a búcsú!

Amikor tudtam, meglátogattam őket, és mivel tudtam, hogy ki milyen csokit szeret, vittem nekik, nagyon megörültek.

Végül is otthon töltöttem egy napot, pihentem és izgatottan vártam a nagy napot, a nyaralást. Az estét a nevelt testvéreimmel töltöttem. Húszan voltunk már az új család tagjai. Papi és Mami, a saját négy gyermeke mellett neveit még tizenkét roma gyermeket és mi ketten fehérek a húgommal. De ez nekünk soha nem okozott gondot.

A vacsora után töltöttünk mindenkinek egy kis pezsgőt, és felköszöntöttük szüleinket házassági évfordulójuk alkalmából. Én mondtam a köszöntőt, ami nagy megtiszteltetés volt számomra.

Két nagy esemény miatt ültünk most össze: „Az első, hogy nagyon sok boldogságot, szeretetet kívánjunk huszonötödik házassági évfordulójuk alkalmából. A második, hogy megköszönhessük Önöknek, hogy az egész életüket feláldozzák olyan gyermekek nevelésével, akiket a saját vér szerinti szüleik sem neveltek fel! Önök a legjobb emberek, akik így önzetlenül az egész családi életüket feláldozva nevelnek sok állami gondozott, főleg roma gyermeket. Amit nagyon kevés nevelőszülő vállal! Mert ehhez kétszer annyi szeretni tudás kell, mint egy normál gyermekhez, mert náluk még a külvilággal szemben is bizonyítani kell, mert sok az előítélet! Míg egy magyar gyereknel, bármilyen is a magatartása, a külvilág elfogadja azt! Szerintem csak két csoportba lehet sorolni az embereket! Jó ember vagy rossz ember!

Nehéz hivatás a nevelőszülőké, feladják egy-két, sok esetben több gyermekért a nyugodt békés otthont! Egy olyan életért, amiben nincs pihenő, mert mindig van valami, amiért tenni akarnak!

Most mi is köszönetet szeretnék mondani és még nagyon sok boldogságot! Legalább még száz együtt töltött boldog évet! Még egyszer mindent nagyon szépen köszönünk! Akkor ünnepeljük meg a fiatal párt!”

Később odamentem és átadtam én is az ajándékot, és csak köszönetet tudtam mondani! Nem tudok elég hálás lenni azért a sok-sok mindenért, amit megtettek értünk. A legszebb dolog az életben az önzetlen szeretet és a segíteni akarás! Ezekkel a gondolatokkal hajtottam le a fejem este, és kimondhatatlanul boldog és elégedett voltam!

Másnap reggel nagy volt a rohangálás, mert elaludtunk. Bár csak egy fél órával, de ez pont a reggeli ideje lett volna. Még szerencse, hogy tudtunk egymásnak segíteni. A csomagok már úton voltak a Balaton felé, mert egy ismerős egy nappal korábban ment le mindent elintézni, és mivel kisbusszal ment, hát segítségképpen levitte a nagyobb csomagokat. Ez nagy önzetlen segítség volt!

Az út a vonatig nem volt hosszú, de annál izgalmasabb, de végül is szerencsésen elértük a vonatot. Az onnan induló út számomra nehezebbnek bizonyult, mert a vonat szinte minden bokornál megállt. Énekeltünk, így kicsit gyorsabbnak tűnik az idő múlása.

Csopakon az idő nagyon szép volt, kisebb-nagyobb faházakban laktunk, ami két szobára volt osztva.

- Egy szobában öten vagyunk, én egy másik nevelőszülőhöz kerültem be – fordultam oda az egyik barátnőmhöz – te hova kerültél?

- Ahhoz az öreglányhoz. – mutatott egy legalább kilencven éves nőre – Mivel érdemeltem ki ezt a kriptaszökevényt?

- Biztos a srácok miatt, akikkel beszélgettünk az úton, hiszen falod a fiúkat!

- De akkor te miért nem kerültél hozzá?

- Protekciós vagyok! Amúgy is egy ilyen kedves kislány mi rosszat tud tenni? Magát a megtestesült ártatlanságot látod!

- Jaj, én meg a szűz vagyok! Akihez te kerültél, milyen?

- Nem érdekli, mit csinálok, csak néha jelentkeznek le. Nagyon jó! Van kedved lemenni a partra? Szabad vagyok, mint egy madár! – gonoszkodtam

Délután a parton voltunk a barátnőimmel, élveztük a nyaralást. Ez igazán felvillanyoz minket, és örülten szeretnék egyszerre mindent. Ahogyan a nap végigsimított testemen, nagyon vonzónak éreztem magam, és bátran szemeztettem a fiúkkal. Bár a lányokkal jókat nevtünk a fiúkon, mert olyan nevetséges, ahogyan próbálgattak behálózni egy lányt a mi csoportunkból. Ezt Eszti ki is használta, és meghívatta magát mindenre, amit csak meglátott a parton.

Később odajött és megmutatta a legújabb kincseit.

- Nézzétek, micsoda szép kis macit kaptam! Csak hogy a nyakláncról ne is beszéljek. Szóval ez meg egy két részes furdőruha. Csak négyezer forintba került.

- Ezt is az a srác vette? Hogy is hívják? – érdeklődött Kriszti.

- Zolinak, egyszerűen nem tudtam lebeszélni róla! – mondta tettetett ártatlan arckifejezéssel.

- Tudjátok, én nem ilyen vagyok, nem szoktam semmit sem csak úgy elfogadni, de olyan jó szívvel ajánlotta fel, szinte már könyörgött.

- Majdnem minden fiú vesz neked valamit! De miért csak neked? Este mit kell tenned? – vont a kérdőre Ági.

- Mi van, féltékenyek vagytok? Amúgy semmit nem kell tennem, nem azért kapok ajándékokat. Azt nem mondtam, hogy este randizunk. Csak az fog történni, amit én is akarok!

- És te mindent akarsz? – kérdezte gúnyosan ismét Ági. – Ettől boldog vagy?
- Nem attól, hanem amiket kapok. De most beszéljünk másról!

A többiekkel összenéztem és elkezdtünk nevetni, mert akármilyen is a másik, mi így elfogadtuk egymást. Ha nem akar változtatni, mi nem tehetjük meg helyette. Mindenkinek megvan a saját magánélete, és ezt leszámítva Eszti nagyon jó fej lány. Ha bármikor szükség van valakire, ő az első, aki jön, és ahol tud, segít.

Másnap már nem volt éppen strandolási idő, ezért nagyon szívesen fociztam a fiúkkal. Többször sikerült gólt rúgnom, amire a fiúk heves hajhúzogatóással gratuláltak. Az egyik ilyen eset után elkaptam az egyik srác kezét, és elkezdtem kicsavarni a hüvelykujját.

- Kérj bocsánatot!
- Nem kérek – vágta rá Balázs.
- Akkor tovább csavarom!
- Vasággyal vagy negyven kiló, jó, jó bocsánat csak hagyd abba, ez már fáj!

Utólag megtudtam, olyan jól sikerült a hátracsavarás, hogy eltörtem az ujját. Nagyon szégyelltem magam, nem tudtam, hogyan kérjek bocsánatot Balázstól. Végül is sikerült megbeszélni a dolgokat és jó barátok lettünk, szeptembertől pedig testvérek. De most már túl előre szaladtam.

Szombat délelőtt volt és a vízben úszkáltam, amikor hirtelen ki kellett mennem a vízből. Nagyon siettem, a lépcsőn nekem jött egy srác. Nagyon mérges lettem, és úgy elkezdtem veszekedni vele, mintha valami égbe kiáltó bünt követett volna el. Amikor odaültem a lányokhoz, elhatároztam, kikészítem azt a fiút, amelyik nekem jött.

A lányok csak nevettek, és segítségükről biztosítva bementek a vízbe, én pedig a parton mérgeledtem tovább. Este pedig lementem a diszkóba, és ő is ott volt. Megtudtam, hogy L-nek hívják -milyen idétlen név- és közben próbáltam a nagy lezsért játszani.

- Hány éves vagy? – fordult felém.
- Mi közöd hozzá? -mérgeledtem tovább.
- Tizenégnél nem nézel ki többnek. Ha a negyven kilót megcsapod vasággyal, akkor én ... – nem hagytam, hogy tovább folytassa.
- Képzeld, vagyok negyven kiló, és október végen leszek tizenhét éves.
- El is higgyem?

Tovább beszélgettünk, csak úgy lezseren, de egyre idétlenebbnek éreztem magam, ezért elmentem táncolni egy fiúval. A lassút már elígértem, de mivel nem láttam Tibit, hát mással mentem el táncolni, de L. észrevette a problémát, így odament, és szólt Tibinek, hogy én nem láthattam őt, ezért ne haragudjon meg rám.

A következő számot már Tibivel táncoltam, aki elmondta, mit is tettL

Nekem ez annyira szimpatikus, hogy meg akarom köszönni neki, amit tett. De mire odajutottam volna, már elment aludni. Én pedig csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire félreismertem. Mekkora buta voltam, amiért nem hallgattam. De hiszen én nem is szeretem, gondoltam. De hiszen ez volt az első olyan tette, amit emberinek találtam és kezdtem nem tudni, mit is gondolok, vagy érzek!

Másnap reggel arra ébredtem, hogy L keres, focizni hívna, ha volna kedvem. Ahogy magamhoz tértem, leesik mi is történik velem, és már alig várom, hogy láthassam és megköszönjem a tegnapi jó tettét!

A labdarúgás nagyon jól megy, több gólt is sikerült belőnöm. Amelyek után mindig odajött L. és gratulált. Ilyenkor hozzám ért, amitől én mérgesnek játszottam magam, de valójában nagyon tetszett a közeledése.

Délután elhívott sétálni, gyönyörű volt a táj és romantikus, ahogyan a vízimalom mellett mentünk, én megcsúsztam, de ő megfogott..

Egyszer csak egy üzletben voltunk, ahol gyönyörű égetett kerámiát készít és ad el egy hölgy. L megkérdezte, hogy melyik tetszik, mondtam, hogy a zöld együttes, nagyon szép a színe.

- Jó akkor ezt megveszem a barátnőmnek!

- Mi? Neked barátnőd van? – ezzel kimentem a helyiségből. Ez nagyon fájt, duzzogtam magamnak. Mentem a tábor felé,

és nem voltam hajlandó észre sem venni. Egyszer csak elkezdett mindenféléről beszélni, de nekem csak azon járt az eszem, hogy ha van valakije, akkor miért közeledett felém? Vagy lehetséges, hogy csak én beszéltem be magamnak a közeledést? Hát ennyire kis bután viselkedtem?

- Miért nem mondta előbb? – nem tudtam, hogy hangosan gondolkodom.

- Számított volna valamit? – szólalt meg hirtelen L, erre megijedtem csak most esett le, hogy hangosan gondolkodtam.

- Nem, csak akkor másképpen állok hozzá a dolgokhoz. – vágtam rá.

- Most hogy állsz hozzá? – érdeklődött és a szemében láttam, nemsokára nevetni fog. Ha elkezd, megfojtom, mérgeledtem tovább. Annyira fájt, hogy ekkorát kellett csalódjak benne! Aztán közönyös arckifejezést erőltettem magamra, és felé fordulva vágtam rá: sehogy.

Délután elém állt és egy kis cetlit nyomott a kezembe, és azt mondta, hogy egy óra múlva indul a vonata, haza kell mennie, mert éjszakás. Megkérdezte, hogy kikísérem-e a vonathoz, ha megkér?

- Miért én? A barátnőd nem ér rá?

- Kérlek! – és olyan szépen mondta, hogy majdnem elolvadtam.

Sietett pakolni, én pedig megnéztem, mi van ráírva a kis papírra. Név, cím, telefonszám. Ez számomra az aznapi ima volt. Gyorsan megtanultam a címét és telefonszámát, mintha ez lehetne köztünk a kapocs. Ha nem is találkozunk, legalább tudom, merre van szívem választottja, és ez megnyugtat. Ez esélyt is adhatna, ha nem lenne az a barátnő. De van, és nincs mese, én csak egy kis nyári kaland lehettem számára. Még jó, hogy semmi sem történt köztünk. Kikísértem a vonathoz, az állomásig vezető út mintha rövidebb lett volna.

Amikor az állomásra értünk, az utolsó pillanatban a kezembe nyomott egy kis csomagot, amiben az a kis együttes van.

- De hát ezt a barátnődnek vetted! – néztem értetlenül.

És már fent is volt a vonaton. Ő félig lelógva a vonatról, ami már indulóban volt, azt mondta:

- Nem, neked vettem! Kérlek, írd! Nagyon vigyázz magadra, és meglátod, hamarabb találkozunk, mint sejtened!

A nyaralás másnap nekünk is véget ért. Megismerkedtem az új nevelőszüleimmel, akik szeptembertől átveszik nevelésünket. Kiderült, hogy L. jó ismerősük és sűrűn van náluk. Ez annyira felvidített, hogy már alig vártam az új találkozást. Hát mégis csak láthatom!

A nyár további részében Keresztanyuénál voltam, akik születésem óta végig kísérték életemet és testvéreimét. Amikor négy évesen bekerültem Fótra a húgaimmal, akkor csak ők látogattak meg minden láthatás alkalmával. Mindig a legjobbat akarták nekünk, felneveltek volna minket, ha Keresztanyu nem lett volna olyan nagyon beteges.

Noha már szinte kész nő voltam, nem igazán értettek egyet azzal a kapcsolattal, amit L-lel folytatok, pedig csak barátság volt köztünk. Bár az én részemről ez egy nagy szerelem volt, és ezt Kerimami nagyon jól tudta. Mindig azt mondta:

- Nagyon féltetek! Nem akarom, hogy csalódj! Túl sok minden történt veled ez alatt a nyár alatt, és még nem vagy túl rajta.

- Már régóta nem foglalkozok veled.

- Nem az a megoldás, hogy a szőnyeg alá sepred a problémákat. Az attól még ott van.

- Tudom, hogy itt van, de ez volt akkor a legegyszerűbb megoldás.

- Anyád is így rontotta el.

- Az a nő, aki szült? Én csak úgy hívom, hogy szülőgép.

- Nem szabad így beszélned róla! – és mutatóujjával jelezte a nem szónak a jelentőségét.

- Miért? Megszült hat gyereket és egyet sem volt képes felnevelni! Az ilyen nem anya!

- Nem tudod, miért választotta ezt az életet?

- De tudom, mert a férfiak fontosabbak, mint a gyerekei, ezt ő mondta, amikor tizennégy évesen látni akartam! De ő hogy kezdte? Én is olyan vagyok, mint ő?

- Nem, nem vagy olyan könnyűvérű, de ha csalódsz egy ilyen férfiban, akkor könnyen válhatsz azzá! Túl soknak tartom a köztetek lévő különbséget, te csak tizenhét vagy L. pedig már huszonöt éves. Ha ténylegesen barátok lennétek, azt nem ellenezném, de szerelemről szó sem lehet.

- Ez nem igazság! Mi egyelőre csak barátok vagyunk, de nekem ő az első nagy szerelmem, és nagyon szeretnék vele komolyabb kapcsolatot is.

- Mit jelent ez a te részedről?

- Ha egymásba szeretünk úgy igazán, akkor én el tudom képzelni veled az életem.

- És, hogy vélekedsz a szexről, az is mindjárt menne?

- Nem az anyám vagyok! Én igazi érzelmekről beszélek, és az is az élet része, de ahhoz nekem sok idő kell, hogy lefeküdjek veled.

-Jaj úgy féltetek, te lány! És fel vagy világosítva? Nem szeretnék korán nagy lenni!

- Ne tessék aggódni, én mindent tudok, bár egyelőre nincs szükségem erre a tudásra.

Még sokáig beszélgettünk és minden téren megnyugtattam az én aggódó Pótmamámat. De a szívem legmélyén már csak azt vártam, mikor jön L következő levele. Mivel nem tudtunk találkozni, ezért rengeteget leveleztünk, és nagyon vártuk a következő találkozásunkat, amit augusztus huszadikára terveztünk. Aztán nyár vége felé haladva lassan eljön az idő, hogy G.-re költözzek, amit már azért vártam, mert akkor sűrűbben találkozhatunk.

Az ünnep alkalmával együtt mentünk Pestre megnézni a tűzijátékot, mert kiderült, hogy én még ilyet soha nem láttam. Az egész napot a Margitszigeten töltöttük, és este megnéztük a tűzijátékot. Amikor fellőtték a csodás kis csillagokat, akkor csókolt meg először, ami elmondhatatlanul boldoggá tett és még szerelmesebbé!

Azóta, amikor csak tehetjük, együtt voltunk, elmentünk sétálni és élveztük a pillanatot. Szeptemberben új iskolát kezdtem, egy egészségügyit, ahol négy év sikeres tanulás után érettségit kaphatok! Rengeteget kellett tanulnom, de a hétvégén mindig találkozhattunk. Számomra így teltek a napok, és alig vártam, hogy mikor is láthatom szívem választottját. Néha titokban elém jött az iskolához, így együtt mehettünk haza! De csak a sarokig, mert ha kiderül, akkor botrány a köbön lett volna otthon. Ezek a lopott csókok olyan izgalmassá tették a csak pár hónapos kapcsolatunkat.

Végül neki is elkezdődött a tanulás, így már csak a hétvégék maradtak, a közte lévő időszak pedig az ábrándozás végeláthatatlan sorozataként töltötte ki napjaimat.

L dolgozott és szorgosan tanult, hogy felvegyék egy nagyon kemény, de ugyanakkor jó felsőfokú intézménybe, ami végül is sikerült neki.

Többször próbálnak meg minket szétválasztani, nem sok sikerrel! Keményen meg kellett mindkettőnknek felelni az iskolában, a munkahelyen és persze otthon! Ami nekem háromhavonta változott, rossz magatartásom miatt. Így kerültem be a kollégiumba, ahol L. is lakott. Rengeteg időt töltöttünk együtt, egyszer elmentünk a barátaihoz, akiknek akkor született kisbabájuk. Kati nagyon kedvesen mesélt nekem Panniról, és amíg mi lányok babáztunk, a fiúk is beszélgettek. Annyira jól elbeszélgettünk, hogy meghívtak, ha van kedvem, látogassam meg őket máskor is. Így amikor csak tehettem, felmentem hozzájuk, és egy kis idő múlva nagyon jó barátság alakult ki köztünk.

Hétköznap délutánként én elkísérem L-t a HÉV-hez, amíg ő elment az iskolába, addig én visszamentem a koleszba tanulni. Mivel mindig este tízre ért haza, én félrerakattam a vacsoráját. Így nem kellett éhesen lefeküdnie, nekem pedig jól esett, hogy törődhetek vele. Február tizenharmadikán pedig bekövetkezett számomra a legrosszabb, bevitték katonának. Egyetlen megoldás továbbra a levelezés maradt, sokszor tizenhat oldalas leveleket írtunk egymásnak. A kedvenc részem a levelekben, amikor azt játszottuk, hogy képzeld el. Ilyenkor nagyon romantikus helyeken voltunk és gyönyörű szavakkal mondtuk el egymásnak, hogy mennyire szeretjük egymást.

A hétköznapok szürkeséget és rengeteg veszekedést tartalmaztak, ezért elmentem albérletbe a nevelőcsaládtól, ahol bár csak hétvégén voltam, de akkor viszont nagyon szabadon. Hétköznap továbbra is a kollégiumban lakom. Az albérletre azért volt szükség, mert hétvégére nem maradhattam a kollégiumba. Főleg, hogy L is ott lakik, bár éppen a katonai szolgálatát töltötte.

Többször voltam már diszkóban a barátaimmal, akik nagyobb többségben fiúk. Ezért aztán füvel, fával összehoztak a rossznyelvek. De ezzel nem foglalkoztam.

- Miért laktál már ilyen sok helyen? – kérdezte a kollégiumi szobatársam, és a kezében tartotta azt a papírt, ahova minden valahai otthonom fel volt sorolva.

- Egyszerűen képtelen vagyok megszokni egy új családot, bármennyire is szerettem a nevelőszüleimet, nem tudtam már megfelelni nekik.

Két órával később már D. nénivel emlékeztünk a múlttól.

- Azért rontasz a suliban, mert még nem tudtad feldolgozni, hogy visszaadott benneteket az Irénke mamád?

- Igen és ennek a következtében rengeteget rontok a suliban és sokat sírok. Van olyan, hogy azért kezdek el sírni, mert valaki azt mondja, amit évekkal azelőtt ő mondott. Amiről ő eszembe jut, ez elég sok konfliktushoz vezet az osztálytársaimmal.

- Megtaláltad már a megoldást erre a gondodra?

Igen, végül az lett a megoldás, hogy egy osztályfőnöki órán elmondtam az életemet, és amire kíváncsiak voltak, azt megkérdezték. Így megoldódott mindenki problémája és már nem voltak tabu témák kivéve egyet. Elöttem senki nem szidhatja az őseit, mert, ha nem lenne, akkor értékelnék, rájönnének, mekkora kincs apuci és anyuci!

- Ezért akarod az albérletet?

- Igen, ez az előzmény, amiért is a saját utamat akarom járni. Igen nehéz időszakom ez, de nagyon sokat segítettek az osztálytársaim és párom, L. Ő főleg a lelkemre figyel és próbálja jól láttatni velem a dolgokat. Rá kellett jönnöm, hogy ugyanabban a helyzetben voltunk kisgyermekként, csak ő elkerülhette az intézet kapuját, sőt még a gondolatát is.

- Mennyire hat ki a múltban történtek a magatartásodra?

- Mindenki az első mamámmal történt konfliktusokra vezette vissza a magatartási gondjaimat. Kikészített idegileg, amire az okosabb emberek azt mondják, hogy még mindig képtelen vagyok feldolgozni a történeteket. És ez így is van! De ez szerintem egy normális folyamat, csak nálam késve jelentkezik. A húgom ez idő alatt külföldi örökbefogadást kért magának. Ami sikerült is egy Olaszországban élő házaspárhoz. Hát így teljesen egyedül maradtam, hiszen minden testvéremet örökbe fogadták. Vér szerinti húgaimmal rendszeresen tartom a kapcsolatot, nem tudok velük eleget találkozni, és ez fáj.

- Mi bánt a legjobban? – érdeklődik tovább D. néni

- Miért kellett a testvéreket szétválasztani? – kérdeztem, mert ő a felelős, mint tanácsadó, hogy mindent rendesen megcsináljak.

Minden héten egy délutánt vele kellett töltenem, és ilyenkor rengeteg mindenről beszélgettünk. Ha jobban belegondolok, a testvéreim jártak jobban, mert még az első nevelőmamámnál laktunk, amikor szétszedtek minket, és más-más helyre kerülünk. Őket örökbe fogadták, és ez egy biztos pont az életükben! Ezzel meg tudom nyugtatni magam!

- Mi lenne, ha végre saját magaddal foglalkoznál? Szóval azt szeretném megtudni, hogy lefeküdtél-e már L-lel?

- Nem, még csak egy éve vagyunk együtt, nekem ehhez idő kell!

- De ugye nekem szólsz! És a védekezésről se feledkeztek majd meg!

- Még messze vagyunk mi attól, hogy szeretkezzünk! De amúgy mikor szóljak? Előtte, közben vagy utána?

- Ne szemtelenkedj! Tényleg néha olyan tudsz lenni, hogy az embernek kinyílik a bicska a zsebében.

Ilyen kötelezettségeim voltak, de minden rosszban van valami jó is. Ezeken a napokon nem kellett bemenjek tanulni a kollégiumba, mert olyan igazolást kapok D. nénitől, hogy volt időm csavarogni a városban. Ilyenkor mindig vettem magamnak egy-két hasznos dolgot.

Miután elkezdtem dolgozni a kórházban délutánonként, már annyira nem értem bele a kollégiumi képbe, hogy el kellett költöznöm K.-ra a nővérszállóba.

Most már annyira szabad voltam, hogy nem fogadtam el senkinek sem a bebeszélését a dolgaimba. Talán éppen ezért ment minden úgy, mintha megírták volna. Javítottam a suliban, pedig nem tanultam otthon a nővérszállón.

Már a tizennyolcadik évemet töltöttem be, önálló életet éltem, és ez teljes elégedettséggel töltött el, mert a legfontosabb dolgokat nap, mint nap megszereztem magamnak, persze tisztességes úton. A legfontosabb dolog volt számomra, az én L.-em, a barátaim és közben az a tudat, hogy jól ment az iskola és a munka.

Tehát az én életem egészen megváltozott, sulis, munka, tanulás, alvás és ez így ment mókuserékként nap, mint nap. Majdnem minden nap iskola után a kórházban dolgoztam a hétvégéket is beleértve. Így minden perc, amit a szerelem oltárán fel tudunk mutatni annyira nagy kincs volt számunkra. Többször előfordult, hogy beszöktem a kollégiumba L.-hez, ami nem volt túl okos húzás, mert ha lebukunk, akkor kirúghatták volna a koleszból. De mivel egyszerűen nem tudunk meglenni egymás nélkül, ezért elhatároztuk, mivel elég komoly a kapcsolatunk, költözzünk össze.

Az volt az október legszebb napja. Mert azon a napon sikerült kivenni egy másfél szobás lakást. Bár anyagilag nehéz volt fenntartani, de minket ez nem érdekelt, csak élveztük, hogy nem kellett bujkálni és rettegni attól, hogy lebukhatunk. Hamar megszoktuk az új lakást, a jót könnyű megszokni, mondtam a páromnak.

Olyan hihetetlen, hogy már eltelt négy év, a párommal éppen azon törtük kemény fejünket, hogy hogyan is szervezzük meg a szalagavató utáni bulimat.

Minden nap megbeszéljük a következő napot, így is rájövünk arra, hogy ez a hosszú és biztos kapcsolat egyik fontos pillére. A másik nagyon fontos dolog az igaz, őszinte szerelem. Nagyon jól alakultak dolgaink, már az is nagy sikernek volt elkönnyelhető, hogy fenn tudtuk tartani a lakást. A napi gondok és a mindenhol való megfelelni akarás nagyon lefárasztott minket, így esténként sokszor beestünk az ágyba.

A fáradtságtól és kimerültségtől olyan rosszul éreztem magam, hogy képtelen voltam egy falatot is lenyelni egész nap, amit a körülöttem lévőek rosszallóan vettek tudomásul. Akármennyire is próbáltam bizonygatni, már pedig én jól vagyok, a külső jelek számomra sem ezt mutatták. Egyre több ruha kezdett leesni rólam, sokszor hullá sápadtan estem össze, és mire újra magamhoz tértem, általában már rendelőben voltam. Mindig utólag tudtam meg, milyen nagy szerencsém volt, mert amikor az utcán estem össze, hajszálon múlt, hogy nem ütöttek el autóval.

Miután már több hete fenyegettek, hogy erőszakkal visznek orvoshoz, egy véletlen baleset megelőzte ezt. Történelem óra közepén éreztem, hogy valami nem stimmel. Ki szerettem volna kéredezni, de nem volt hozzá merszem, ezért megkértem a padtársamat, tegye meg helyettem. Nagy veszekedések közepette kiengedett a tanárnő. Ahogy megkerültem a padunkat, elsötétült előttem a világ és összeestem. Nagy volt az ijedelem, mert zuhanás közben az ajtófélfának csapódott a fejem, amire a többiek azt hitték, hogy komoly sérülés, de csak a szemüvegem tört el.

Ezt az esetet már nem hagyták szó nélkül, és kikaptam az utasítást. Délután két barátnőm kíséretében mentünk a nőgyógyászhoz, aki miután megvizsgált, kiírt nekem egy vérvételi vizsgálatot hétfőre, amit szerencsésen túléltem. Mivel rosszul lettem, elég sokáig nem engedtek el a suliba.

Amikor már jobban éreztem magam, nagy nehezen elengedtek, ahová pont a német órára értem be, ha már ott vagyok jelszóval, lefeleltetett a tanárnő, ami négyesre sikerült.

A tanítás után elmentem az eredményért, de nem hittem a szememnek.

- Ez azt jelenti? – kérdeztem a leletet kiadó hölgytől.
- Bizony! Gratulálok, ön kismama! Tervezett baba? – érdeklődött nagyon kedvesen.
- De hát nekem nem lehet gyermekem! – és elkezdtem sírni, annyira örültem, hogy mégis csak képes vagyok rá.
- Nyugodjon meg! Talán nem akarja ezt a babát?
- De nagyon, csak eddig úgy tudtam, hogy nem lehet nekem. Egy igazi baba! Mit fog szólni a párom?

Mivel nem tudtam még hazamenni, elmentem az egyik barátnőmhöz és elújságtam neki a nagy hírt! Most mi lesz? Májusban már érettségi, és addigra már lesz pocakom.

Ne aggódj, szerintem nem fog keresztbe tenni neked az igazgatónőd, mondta a barátnőm. És ha mégis? Olyan utálatos egy nő! Nem tudja elviselni, ha valaki boldog körülötte!

Elindultam haza. Már alig vártam, hogy elmesélhessem L-nek a nagy hírt! Nem bírtam otthon maradni, ezért elmentem, de félúton összetalálkoztunk.

- Gratulálok ifjú apuka!

Felkapott és elkezdett forgatni. Nagyon boldogok voltunk, hogy lesz egy kisbabánk, szerdán elmentem ultrahangra és halottam, ahogy dobog a pici szíve. Olyan megható érzés, amikor láttam a monitoron a mozgását és közben hallottam, ahogy minden szívdobbanással küzd, hogy életben maradhasson.

Az első három hónap elég nehéz volt, de utána már annyira élveztem, elkezdett nőni a pocakom és már mindenkinek sikerült elmondani a nagy hírt.

Sokan elleneztek! Még nincs olyan anyagi biztonság mögöttetek, ami egy gyermeknek kell, mi lesz veletek, kérdezte D. néni, aki nagyon aggódott.

- Mi nem akartuk, hiszen nem is akarhattuk. Egészen eddig úgy tudtam, hogy nem is lehet gyermekem. De ettől függetlenül gyógyszert szedtem. – és sírtam, olyan volt a lelki világom, mint egy mimózának.

Az iskolában az igazgatónőt leszámítva mindenki tudta, hogy állapotos voltam. Sokat segítettek, sokszor egy mosoly nagyon nagy segítséget jelentett számomra. A ballagásomra mentem, amikor egyszer csak rosszul éreztem magam a HÉV-en. A szerencse a szerencsétlenségben, hogy velem voltak az osztálytársaim, így ők segítettek leszállni a sulis HÉV megállójában. Ott leültettek egy padra, és Kati elment segítségért. Pár perccel később már a tőri tanárnőmmel mentünk a kórház felé kocsival.

Miután megvizsgált az ügyeletes orvos, kaptam egy ágyat, mert félő volt, hogy elvetélek, ha nem fekszem.

- De hát a ballagás és hétfőn már érettségi. Most mi lesz?

- Ha most szépen szót fogad, akkor hétfőn elmehet az érettségire, de csak egy feltétellel.

- És mi az?

- Az, hogy oda-vissza csak autóval közlekedhet!

- Ez nem fog menni, nekünk nincs autónk!

- Ne aggódj, majd én megszervezem az utakat. – mondta a tanárnőm – Te csak pihenj!

A következő öt hetet a kórházban töltöttem, az írásbeli, úgy ahogy sikerült. Júniusban, miután sikerült a szóbeli is, hazaengedtek. Én vagyok az első, aki kórházból érettségizett le, legalábbis K-n.

Már közeledett a szülés időpontja, ezért leköltöztünk anyósomhoz, akinek ezzel is szerettünk volna esélyt adni, hogy bizonyítsa be, bár elhagyta a fiát, az unokát kétszer jobban fogja szeretni.

Jól érzem itt magam, G.-n. Voltak gondok, de a külön szobánkban én azt tehettem, amit csak akartam. Megegyeztünk abban, hogy mi fizetjük a rezsit, a házimunkát is én csinálom, és mi csak azt kértük cserébe, hogy legyen béke.

Október tizennegyedik volt, arra ébredtem, hogy fáj a hasam. Hogy ne fájjon, fel-le mozgatom, és közben csináltam a házimunkát. Takarítok, függönyt mosok.

Este, amikor a Koko meccset nézzük, odafordul hozzám a párom:

- Olyan, mintha három menetenként lennének a fájásaid, de hiszen az majdnem tíz perc.

- Én még messze vagyok aszüléstől, még csak most töltöttem be harminchatodik hetemet.

Ezzel lezártam a dolgot. De a kicsi nem, mert alig hagyott este pár percet aludni. Sírtam, mert már annyira fájt. Próbáltam kimenni a mellékhelyiségbe, ami tényleg mellék volt, hiszen az udvar végén volt. Ki még nagy nehezen sikerült, de visszajönni, már csak négykézláb tudtam. Ez fél óráig tarthatott. Aztán bevonszoltam magam a lakásba, de nem mertem senkit sem felkelteni, csak sírtam és reménykedtem, hogy nemsokára elmúlik a fájdalom.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy A. áll fölöttem, L húga. Felkeltettük L-t, aki betelefonált a mentősöknek, hogy tanácsot kérjünk. A mentős azt válaszolta, hogy jön értünk, mert én még aznap szülni fogok. Azt gondoltam, még nem vagyok abban az időben, még nem is tettem össze az ágyacskáját, bár a ruhácskáit már kimostam és kivasalva eltettem. Én még nem fogok szülni, ez valami tévedés!

Próbáltam meggyőzni a többieket, de mindhiába, és végül harminc órás vajúdas után megszületett kislányunk. Ezerkilencszázötvenes súllyal született és ő a legszebb ajándék, amit valaha is kaptam.

Kicsi súlya miatt inkubátorba került, de ezt leszámítva egészséges volt, csak azért született meg hamarabb, mert csinált a köldökzsinóron egy matrózcsomót, amitől nem kapott megfelelő mennyiségű tápanyagot. Két hét múlva már otthon is voltunk, és nagyon ügyesen szopizott.

Nagyon gyorsan teltek a napok, már hat hónapos volt, amikor anyósom kicsit felkapta a vizet, amiért kimostam a hűtőnket, és nyitva hagytam az ajtaját, hogy kiszáradjon. Ezért nekem ugrott és úgy megvert, mintha a világ ellen követtem volna el egy megbocsáthatatlanul nagy bűnt. Bár ez engem nem érdekelt volna, de az ütés közben ráestem Lillára, a kislányomra, és minél jobban próbáltam védeni magunkat, annál jobban ütött, aztán egyszer csak azt ordította, hogy ki innen.

Menekültem a kislánnyal, ahogy csak tudtam, átmentem a szomszédba és ott kértem egy kis menedéket, majd felhívtam a páromat az iskolában, hogy jöjjön haza.

Aznapra már lenyugodott a helyzet és a szomszéd kíséretében hazamentünk, de miután elment, bezártam az ajtót kulccsal, és csak L-nek nyitottam ki.

A párom nagyon mérges volt, de leginkább tehetetlen.

- Nem tudom, hogy tud valaki így lesülyedni, hogy egy szoptató nőnek nekiugrik, és ezt mind azért, mert aznap hazaküldik a pszichiátriáról.

Próbáltuk egymást nyugtatgatni, főleg a kislányunk miatt. Nagy nehezen elaludtunk, de minden neszre felébredtünk. Másnap szó szót követett és végül kaptunk két órát, hogy elhagyjuk a házat.

Így összecsomagoltam a legszükségesebbnek vélt személyes dolgaimat, majd elindultunk, de nem tudtuk hova megyünk. Végül Katiéknál kötöttünk ki, és megkérdeztük, hogy ha nem probléma, akkor...

- Itt maradhattok, de mi lesz később? – kérdezte a Kati – Hova tudtok most így hirtelen menni?

- Kérdezzük meg Keresztanyut!

Felhívtam őket és beleegyeztek abba, hogy amíg nem találunk megoldást a problémánkra, addig legyünk náluk.

Másnap délután András, Kati férje levitt minket Sz-ra. Annyira meg voltunk törve és akkorát kellett csalódnunk, hogy minden segítség kimondhatatlan nagy csoda volt számunkra.

Keresztmamiéknál gyorsan teltek a napok, és közben próbáltunk magunknak új albérletet keresni. Ami két hét után sikerült is, így egy kis időre érzékeny búcsút vettünk Keresztmamáéktól és ismét G-re költöztünk. Találtunk egy kis faházat, ami nyárra nagyon jó volt nekünk havi húszezerért. Nagyon segítőkész volt Marika és Gyuri is, akiknél lakunk. Segítettek a beköltözésnél. A nyarat így fent töltöttük a dombon, ahonnan csodás volt a kilátás a városra.

Lilla nagyon szenvedett a sok költözéstől, ami a viselkedésében volt legjobban tapasztalható. Bár leginkább az a költözés viselte meg, amikor G.-ről jöttünk el. Akkor két hétig nem volt semmihez sem kedve, leginkább az aggasztott minket, hogy nem mosolygott és nevetett, mint előtte.

De a nyár is elmúlt, és újra azon kellett gondolkozzunk, hova költözhetnénk. Az egyik ismerősünk segítségével kivettünk egy lakást és megegyeztünk, hogy felesbe fizetünk. Aztán egy hónap után elment, mert kibékült egy volt barátnőjével, újra mélypont volt nekünk, egy kis idő és megoldjuk a problémánkat! Mert muszáj!

Most egyedül vagyunk, nagy problémát okoz havonta a lakás fenntartás, mert havonta kidobunk az ablakon negyvenezer forintot, holott ha kapnánk hitelt, akkor ezt a sajátunkra is befektethetnénk. Egyik nap kiszámoltam, hogy már kétfélmilliót költöttünk albérletre.

Sokat segítenek viszont az igaz jó barátok, és ha sikerül megtalálni, akkor a nagy szerelem és az ebből kialakuló család. Nagyon sok erőt, türelmet tud adni, amikor ránézek a kislányomra, és ő rám mosolyog. Ez a legnagyobb kincs, amit egy ember meg tud szerezni magának.

Tudom, hogy csak mi vagyunk neki, és nem akarom, hogy azt kelljen átélnie, mint nekem, ezért képes vagyok az egész világgal megküzdeni, ha kell!

Próbálunk nap, mint nap a jövő felé tekinteni, de nekünk ez nem olyan egyszerű, a legnagyobb vágyunk egy kis kertes ház, ami végre a mi otthonunk lehetne.

Bár nehéz megmondani, hogy mi lesz az elkövetkezendő tíz évben, az biztos, hogy nem adom fel, mert enyém a jövő.

Utószó

Gyermekként, csak arra vágytam, bár csak nekem is lehetne apukám és anyukám.

Nem szerettem volna túl sokat, csak annyit, hogy ne igyanak, és ne verjenek.

Ezt nem kaptam meg az élettől, de ez már nem is fontos!

A legfontosabb dolgokat már megkaptam! Mert egy olyan férfit kaptam társul, akire felnézhetek, és nagyon-nagyon szerethetek, és van egy másik csodás dolog az életemben, amire nem is számíthattam, és mégis megkaptam, ő a kislányom Lilla!

Bármit is kell még átélnem ebben az életben, csak azt kérem, hogy mindazt családommal együtt tehessem. Mert nélkülük én nem lennék az, aki most vagyok!

Olyanok nekem, mint a levegő, nem tudok nélkülük élni!